

Z paměti amerického
detektiva

Oběti jezera Michiganského

Léona Cliftona

www.eknizky.sk

*Oběti jezera
Michiganského*

Z pamětí amerického detektiva

LÉONA CLIFTONA

EKNIZKY.SK

Oběti jezera Michiganského by eknizky.sk is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

Obsah

I.	1
II.	9
III.	19
IV.	27
V.	33

Ďalšie knihy od autora Léon Clifton 44

J.

Na břehu jezera Michigan, asi půl hodiny cesty od Chicaga ve směru severním, Ikupil se hlouček lidí.

Tento zástup upoutal pozornost Leona Cliftona, geniálního detektiva amerického, jež překrásná pohoda dnešního jitra vylákala ku procházce na svěžím vzduchu, jenž vanul na březích jezera.

„The Grant Carlin“ — jak jej nazývali zlosynové, jichž byl všech postrachem — odhodil dokouřenou cigaretu a zrychlil kroky.

Jeho bystrý duch vytušil, že se zde událo něco nevědního, což by snad jemu nebylo bez zajímavosti. Když se přiblížil asi na deset kroků k zástupu, uzřel na kraji břehu dva strážníky.

Prodral se lidmi a přistoupil k policistům.

„Znáte mne?“ otázal se.

Oba strážníci salutovali.

„Mr. Clifton,“ prohodil jeden uctivě.

„Co se stalo?“ dotazoval se Clifton.

„Byli zde nalezeni dva utopenci — muž a žena — oba mladí — svázaní k sobě provazem. Leží tam dole, na témž místě, kam je vlny vynesly,“ ukazoval policista za křoviny, jež bujely po příkrém břehu, táhnouce se až k vodě.

„Tedy samovražda!“ zamumlal Clifton se zřejmým zklamáním. To nebylo nic pro něho. Přece však po krátkém rozmýšlení rozhodl se, že se podívá na utopence.

Jeden strážník jej následoval.

Clifton bral se s ním hustými křovisky.

„Je to již hlášeno?“ otázal se.

„Ano, mr. Cliftone; jeden z našich soudruhů šel pro komisaře z třetí avenue.“

Netrvalo dlouho, stanul Clifton v malé zátocce, kde bylo mělko.

Zde spočívali nešťastníci, hořejší částí těla na břehu, nohy měli ve vodě.

Clifton zadíval se na ně s překvapením. Již podle obleku poznal, že tito lidé náleželi k tak zvané „lepší třídě“.

Mladý muž byl oděn šatem z jemné látky, modního střihu; také šat mladičké ženy, zajisté dosud dívky, prozrazoval, že žila v poměrech velice dobrých. I ve smrti byla ještě krásná; vyhlížela, jakoby spala.

Oba byli připoutáni k sobě provazem, jenž obtáčel jejich těla od boku až k podpaží.

„Utopili se zajisté z nešťastné lásky,“ prohodil strážník.

Léon Clifton zakýval hlavou, nespouštěje zraku z utonulých.

Také on soudil, že se tak stalo zajisté z této příčiny. A kdyby i z jiného důvodu byla přivoděna smrt těchto dvou mladých lidí, bylo přece jisto, že zde spáchána samovražda, že tito nešťastníci dobrovolně vrhli se do michiganských vln. Nejvýmluvnějším v tom ohledu byl provaz, jenž je k sobě poutal; nechtěli se odloučiti od sebe ani ve hrozně hodině smrti.

Lehký povzdech vydral se z prsou Cliftonových; bylo mu líto těch mladých, hezkých lidí.

V tom však jeho přivřeně oči široce se rozevřely. Bleskla mu hlavou myšlénka.

Ti lidé jsou sice spolu svázáni, však druh druha neobjímá! Jejich ruce visí bezvládně podle těla.

Tato okolnost stala se Cliftonovi nápadnou.

Zamilovaní, kteří společně vrhají se do vln, aby tam našli smrt, zpravidla drží se v objetí a nepouštějí se ani ve chvíli smrtelného zápasu — naopak, přimknou se k sobě ještě pevněji. Křečí ztuhnou jim ruce, takže bývá dosti nsnadno, oddělit je od sebe, když je voda vynese ke břehu.

A tito dva — jak se zdá — po obtočení svých těl provazem se ani neobjali!

Clifton přistoupil těsně k vodě a zkoumavě zahleděl se na mrtvoly.

Za svého života viděl již mnoho utopených. O těchto dvou soudil, že byli ve vodě nejvýš dvanáct hodin — ba spíše ještě méně.

Sklonil se hluboko a prohlížel si důkladně jejich obličje i šat.

V tom upoutal jeho pozornost jeden z velikých knoflíků, jež ve dvou řadách zdobily temně zelený živůtek utopené dívky.

Okolo něho byl ovinut dlouhý, černý vlas ženský. Dívčin vlas to nebyl, neboť ona měla kadeře nápadně světlé.

Detektiv vypočítavým pohybem shodil si klobouk s hlavy, jenž dopadl právě na mrtvolu. Sehnul se pro klobouk, a když jej zvednul, držel pod ním onen vlas.

Urovnáváje pak měkký klobouk, obratně vsunul pod vnitřní kožený pásek onen vlas. Počínal si tak obezřele, že nedaleko něho stojící strážník neměl ani tušení, čeho se Clifton zmocnil.

Po chvíli vystoupil detektiv zase na břeh.

„Vyčkám zde příchodu komise,“ řekl a začal se zvolna procházeti.

Konečně dostavil se komisař, provázen strážníkem a lékařem. Za nimi kráčeli čtyři hranatí mužové se zavřenými nosítky.

Komisař i lékař přátelsky pozdravili se s Cliftonem, a hned přikročeno k ohledání místa a mrtvol. Mladý lékař konstatoval smrt utopením, jež nastala asi před osmi hodinami — tedy právě o půlnoci.

Provaz, poutající mrtvolu odstraněn, a nyní ohledal lékař zevrubně obě mrtvolu. Neshledal žádných známek násilných.

Policejní prohlídkou pak zjištěno, že mladý ipuž má v kapse zlaté hodinky se zlatým řetězem, toboleku s padesáti a třemi dollary, na ruce pak zasnubní prsten. Podobný kroužek shledán též na prstu mladé dívky, jež měla ještě jiný prsten s drahocenným safírem. V uších byly zavěšeny zlaté náušnice v podobě půlměsíců, posázených smaragdy a rubíny.

Zevrubnější prohlídkou toboleky nalezen složený lístek papíru a tenoučká tužka — kovaný to crayon, v němž byla zastrčena Špičatá tyčinka tuhy, stisknutím péra z ústí vystupující.

Komisař rozbalil papírek, jenž byl vodou již značně provlhlý, přesto, že toboleka byla z nepromokavé kůže a její

uzávěrka těsně přiléhala. Lístek byl popsán hustým, drobným písmem, tužkou.

Marně byste pátrali, proč jsme volili společnou, dobrovolnou smrt. Tajemství toto vezmeme s sebou do hrobu, a zůstane všem tajemstvím — kromě Boha vševědoucího, jenž jest nejvyšší milosrdný a zajisté nezavrhne nás pro tento hřích, jehož jsme se dopustili, protože nám jinak možno nebylo. Odpusťte nám i vy, naši drazí, a modlete se za nás.

Lístek byl bez podpisu, a vedle provazu, jenž prvé pojil k sobě zoufalce, byl druhým — vlastně hlavním svědkem, že zde byla spáchána dvojí samovražda.

Komisař ukázal Cliftonovi lístek, jenž si jej zevrubně prohlížel.

Posléze vyňal z kapsy svůj zápisník. „Mr. Howkinsi, zapůjčte mi laskavě tužku,“ obrátil se ke komisaři. „Nechal jsem svou doma. Prosím, třeba ten maličký crayon.“

Komisař podal mu tužku utopencovu.

Clifton opsal si obsah lístku do svého zápisníku. Písmo touto tužkou bylo velice ostré, šedé, neboť tuha měla téměř ocelovou tvrdost. Naproti tomu písmo lístku nasvědčovalo tužce měkké.

„Díky,“ řekl Clifton, vraceje crayon i papírek.

„Mr. Cliftone,“ promluvil k němu komisař tiše, „divím se vašemu počínání. Shledal jste snad něco podezřelého?“

„Nikoli, mr Howkinsi. Zajímá mne však toto písmo. Byl bych povděčen, kdyby mi ten lístek byl později zapůjčen.“

Komisař zahleděl se na Cliftona. Tušil již, že slavný detektiv uchytil zase nějakou nitku.

„Snad vám příbuzní utopených vyhoví v této žádosti; jim vlastně náleží poslední písmo onoho nešťastníka.“

„Nerad bych, aby lístek přišel z našich rukou,“ odvětil detektiv. „Myslím, že dostačí, když se příbuzným jen ukáže, aby se zjistilo, zdali je to písmo utopeného. A kdyby jej přece požadovali, najde se nějaké výmluva, odkážou se na dobu pozdější — a zatím papír může podlehnouti zkáze.“

Komisař zakýval hlavou.

„Stane se jak si přejete, mr. Cliftone,“ řekl tiše. Uschoval lístek do svého zápisníku a potom nařídil, aby mrtvolky byly odneseny.

„Přijdu se zeptat, kdo byli ti nešťastníci,“ prohodil Léon Clifton, louče se s komisařem.

„Ten lístek, prosím, dobře opatrujte a nikomu jej nevydávejte!“

J. J.

Příštího dne přinesly noviny zprávu o dvojí samovraždě snoubenců: Jamesa, jediného syna velkoobchodníka Petersona, a Lydie, mladší dcery průmyslníka Brighta. Vyličen nález spoutaných mrtvol na břehu jezera Michigan a uveřejněn obsah lístku, jež psal sám James, jak bylo nade vší pochybnost zjištěno jeho otcem, jenž dobře znal rukopis svého syna. Dále udáno, která byla zjištěna jména utonulých.

Velkoobchodník Somy Peterson přišel včera ráno na komisařství v osmé avenue, a všecek ustrašen vyprávěl, že syn jeho předešlý večer vyšel si na procházku, ze které chtěl se vrátiti nejdéle za hodinu. Však od té doby jej už neuzřeli. Protože zná svého syna jako nejvš spořádaného, nemůže ani uvěřiti, že by byl zapadl někam do doupěte hříchu; obává se tedy, že jej stihla nehoda, nebo snad dokonce neštěstí.

A skoro v tutéž dobu hlásil komisaři z dvanácté avenue průmyslník Willy Bright, že jeho mladší dcera Lydie nevysvětlitelným způsobem zmizela z domu. Večer odebrala se o něco dříve než jindy do své ložnice, a když tam ráno vstoupila její starší sestra Alice, Lydii zde nenalezla. Poněvadž neměla ve zvyku konati ranní vycházky — a k tomu bez vědomí rodičů — soudil rozechvěněv otec, že se jí něco přihodilo a žádal policii za vypátrání zmizelé.

A když oba nešťastni mužové byli ježte na policejních strážnicích, došel do osmé i do dvanácté avenue telefonický dotaz zdali zde někdo nepátrá po mladém muži nebo po mladé dívce, kteří byli nalezeni mrtvi na břehu jezera, kam je vlny vyhodily.

Oba otcové ihned odjeli na místo, kde byly mrtvolý uloženy a tu zjistili k největšímu svému hoři, že jsou to pohřešované jejich děti.

Somy Peterson dosvědčil, že lístek onen psán jest rukou synovou.

Proč tito dva mladí lidé, kteří měli zanedlouho slaviti sňatek, vrhli se smrti v náruč, je skutečně tajemstvím, kteréž sotva kdy bude objasněno.

Ku konci zmínily se noviny o mladém Petersonovi, že byl také literárně činným, přispíváje různým časopisům

poutavými novelami, na nichž se podpisoval „Pon Teres“.

—
Pohřeb nešťastných obětí jezera michiganského konal se za obrovské účasti. V průvodu vidíme také Léona Cliftona, jenž neustále díval se k pohřebnímu vozu, který odvážel obě rakve na hřbitov. Mrtvoly vloženy do společného vozu po přání obou rodin.

Mezi Brightem a jeho manželkou potácela se starší jejich dcera Alice, která ustavičně držela si šátek na očích.

Hned, jak ji Clifton zahlédl stavět se za pohřební vůz, povšiml si vlasů, jež byly černé jako peří havrana.

Hrozná myšlenka projela mu hlavou.

Vlas, který našel na knoflíku oděvu utopené Lydie, byl také této barvy!

„Jsem pošetilec!“ zapuzoval Clifton tuto myšlenku. „Všude vidím jen zločiny, každého podezřívám! To přece není možné, aby vlastní sestra —. Ten vlas nemůže přece býti důkazem! Vždyť se mohl připlést na knoflík už v bytě obou sester. — Ale to písmo, ten papír — přec jen zdá se mi, že jsem na stopě hroznému zločinu!“

Stal se Clifton skutečně vlastníkem onoho lístku, jak si přál. Když starý Peterson zjistil písmo svého syna, o lístek se již nestaral — a tak odevzdal jej komisař Léonovi.

Detektiv podrobil jej doma důkladné prohlídce pomocí lupy, a tu shledal:

Papír na obou delších stranách neměl hladkých okrajů; byl patrně vvříznut ze středu nejspíše půlarchu.

Písmo bylo psáno zcela jinou tužkou, než byl crayon, nalezený v tobolce utopeného.

Ostrým zvětšovacím sklem poznal Clifton, že na počátku dopisu, před první písmenou, jakož i na konci bylo malé místečko vydřeno, patrně tvrdou gumou.

Clifton mnoho se napřemýšlel, co zde asi bylo před vymazáním, až jej napadlo, že tu mohly býti uvozovky.

Není však zvykem, aby lidé svůj dopis začínali a také končili těmito znaménky, jež vyskytují se hojně v rukopisech romanopisců a novelistů, když totiž označuje se řeč přímá.

Jako člověk, lezoucí na strom, chytá se vždy jiných a jiných větví i větévek, tak postupoval Clifton ve svých myšlenkách.

Lístek, jenž byl opatřen uvozovkami, později vymazanými: uvozovek užívají belletristé; utopený James Peterson byl také literárně činným. Dalo se tedy předpokládati, že James nesešel smrtí dobrovolnou, nýbrž násilnou. Komu na jeho smrti záleželo, mohl použití některého z jeho rukopisů, kde bylo místo, hodící se za poslední

list samovrahů. Vyřízl ono místo a Jamese zbavil života, když mu byl dříve vložil do kapsy onen papír, psaný vlastní rukou Jamesovou. Aby se to zdálo pravděpodobnějším — rukopis mluví o dvou osobách — musela sejiti se světa také nevěsta Petersonova.

Kdo však to byl, a kterak zdařilo se mu zločin provést? —

K takovým domněnkám došel Clifton v době, předcházejícím pohřbu.

A když nyní nalézal se v pohřebním průvodu, černé vlasy starší dcery Brightovy vzbudily v něm podezření proti Alici.

Ona však — i kdyby skutečně byla pomýšlela na zločin — sama nemohla jej provést. žena přece neutopí dva lidi, když je byla dříve spojila provazem!

Jestli tedy snoubenci sešli opravdu smrtí násilnou, a jestli k tomu dala podnět Alice, pak měla spoluvinníka. —

Smuteční průvod se hnul.

Nedaleko Clifton a kráčel elegantně oděný muž, jehož obličej prozrazoval předčasné stáří. Výborný znalec lidí — jakým byl Clifton — hned poznal, že ty vrásky, ten zakalený, zapadlý zrak, ty prořídle vlasy — nejsou následky starostí nebo chorob, nýbrž prostopášného života.

Neznal toho člověka.

Muž onen několikrát se ušklíbl a jeho rty se pohybovaly. Náhle obrátil se ke Cliftonovi a řekl tiše: „Přec jen jest

dosud spravedlnost na světě! Zármutek je tak dobře údělem boháčů jako nuzáků.“

Clifton se zamračil.

„Master, snad nemáte radost z toho neštěstí?“

„A proč bych nesměl míti? Ano, pocituji radost, divou radost, že jednou také na toho nadutého Brighta došlo! Ztratil, co bylo mu nejmilejší — a snad by toho nebyl pozbyl, kdyby mne nebyl zamítnul.“

„Vy snad jste se ucházel o jeho dceru?“

„A proč bych nemohl? Jsem dosti bohat a byl bych jeho závodu jistě prospěl svými zkušenostmi. On však — ten svatoušek — s rozhorlením vyslovil se o mém životě — jakoby člověk svobodný nesměl užívati světa! — a ukázal mi dvéře.“

„A jeho dcera? Měla vás ráda?“

„Lydie? Myslím, že mne nenáviděla, což ovšem zaviniili jen její rodiče, kteří před ní mluvili o mně jen s opovržením. Kdyby byli svolili, když jsem je žádal o její ruku, zajisté byla by je poslechla — a já bych byl potom ženu naučil milovat svého muže! Oni však raději chytli se toho mladého Petersona — ten byl ovšem bohatší než já, a také hezčí — k tomu souhrn všech ctností — Lydie jej měla ráda — co z toho všeho? Společný skok obou do jezera. Bude teď starý Bright proklínat svého milovaného, nastávajícího zetě, že jej

připravil o dceru. A já budu mít do smrti radost, že jsem byl tak skvěle pomstěn!“

S odporem naslouchal Clifton těmto slovům.

„Mají teď Brightovi už jen jednu dceru, kterou — jak mi známo — příliš nemilují, protože má mnoho nectností. Je pyšná, pánovitá, skoupá, hamžiná, nepřející. Ani své vlastní sestře prý nepřála, že je hezčí než ona, že se těší doma větší lásce, a že se má vdávat, kdežto ona dosud ani milence nemá. Ta zajisté pláče — radostí, že se stane jedinou dědičkou všeho majetku otcova. Kdyby nebyla tak zlá, ucházel bych se o ni — ač je s krásou hodně pozadu za nebožkou. Jinak je to ovšem výborná partie!“

A když Clifton neodpovídal, neznámý pokračoval: „Ještě jeden člověk může se radovati ze smrti těch dvou lidiček. Myslím totiž Roberta, bratrance Jamesova. Ten jest nyní jediným příbuzným Petersonových, kteří zajisté všechno mu odkážou. Chlapík onen má choutky vznešeného světa — setkal jsem se s ním často ve veselých společnostech, kde se rozhazují peníze — musel prý však dělati dluhy, protože Petersonovi mnoho mu nedávali na útratu. Ten jednou vše, co nahrabali, hezky zase rozhází. Přál bych Brightovi, aby toho člověka dostal za zeteř! Pak by i majetek Brightův se rozdrobil.“

Clifton nyní pozorně naslouchal neznámému.

„Vy myslíte, master, že by si Robert vzal Alici? Což mají spolu známost?“

„Neslyšel jsem o tom, že by si ji nadcházel. Může se to však státi. Pak budou obě rodiny přec jen spojeny, jak si staří vždycky přáli. Ovšem, nic dobrého by z takového spojení nekoukalo!“ dodal s úšklebkem. —

Když se vracel Clifton ze hřbitova, byl pohroužen v myšlenky.

Od neznámého ještě zvěděl, že Robert je sirotek po bratru starého Petersona a že bydlí v domě svého strýce, kde je také zaměstnán jako kancelářská síla. Zesnulý James měl jej upřímně rád a s ničím se před ním netajil. Robert ve veselých společnostech často si dobíral svého bratrance, že žije jako poustevník a že jej jako duchovní pastýř napomíná, aby nevyhledával mrzkých rozkoší světských, nýbrž aby svou mysl obracel k užitečné práci. Vysmíval se dědici velkého majetku, že pracuje v obchodě jako najatá síla, a ve volných chvílích ještě si přivydělává spisováním novel. A také z této literární činnosti tropil si jen žerty. James prý mu dává čisti každý svůj rukopis a všude prý se v těch čmáraninách vychvaluje dobro a odsuzuje zlo; a je prý v tom vždy tolik vzdechů, slz a nářku, že by se z toho dala poříditi už slušná knihovna pro sentimentální baby.

Tyto údaje zdály se míti pro Cliftona velikou cenu.

A když všechno řádně promyslel a uvážil, dospěl k závěru: Alice nenáviděla mladší Lydii, jejíž smrtí stala se jedinou dědičkou všeho. Robert také nastoupí práva dědická po svém zemřelém bratranci. Byla tedy smrt obou vlastně prospěchem jejím i jeho.

A nyní vyskytla se otázka: Nejsou-li Robert a Alice vinni smrtí nešťastných snoubenců?

To vypátrati, vytkl si teď Léon Clifton za úkol . . .

J. J. J.

Den po pohřbu Jamesa Petersona vstoupil do domu jeho rodičů slušně oděný pán, zarostlý černým plnovousem; na očích měl brýle se zelenými skly.

V pisárně doptával se po panu Petersonovi. Odpověděli mu, že chef vydal se na obchodní cestu; v jeho nepřítomnosti že jej zastupuje mr. Lawring.

„Přicházím v soukromé záležitosti,“ ozval se neznámý.

„Snad byste mohl tedy promluvit s mrs. Petersonovou; je právě doma.“

Za několik minut představuje se týž muž v hořejší komnatě starší dámě, oděné smutečně, s lícemi ubledlými, očima uplakanýma.

„Jsem Harry Broock,“ mistres“, uklání se neznámý. „Prosím za prominutí, že obtěžuji tak brzy po truchlivé události, nad níž vám vyslovuji svou nejhlubší soustrast.“

Mrs. Petersonová utajeně vzlykla.

„Posadte se pane,“ vybědla jej stísněným hlasem. „Čeho si přejete?“

„Sledoval jsem literární Činnost vašeho syna a četl jsem jeho práce vždy se zálibou.“

„Máj nebohý James!“ zaplakala paní. „On byl tak nadaný a tak dobrý!“

„Mám v úmyslu, stáli se nakladatelem,“ pokračoval Broock. „A protože práce pana Jamese velice se mi zamlouvají, rád bych svou činnost započal souborným vydáním jeho spisů. Předali byste mi je do nákladu?“

„Můj manžel není přítomen; bez jeho vědomí nemohu ničeho přislíbiti.“

„Přijdu si tedy pro svolení, až master Peterson přijede. Zatím snad by mi bylo dovoleno, nahlédnouti do literární pozůstalosti — za vaší přítomnosti, mistres?“ .

Mrs. Petersonová nenamítala ničeho.

Zavedla tedy Broocka do pokoje, jenž byl zamčen.

„Od smrti synovy zůstalo zde vše v takovém stavu, jako když odtud posledně odešel,“ promluvila paní, omlouvajíc tak slabé vrstvy prachu, jež se usadily na všem nábytku.

Broock zahleděl se na psací stůl, jenž byl pokryt papíry.

Mrs. Petersonová ukázala na několik půlarchů, jež spočívaly na psací desce.

„Poslední jeho práce — nedokončená,“ řekla lítostivě.

Potom otevřela všechny zásuvky a vyňala několik svazků rukopisů.

„Prohlédněte si to, master.“

„Díky, mistress, za laskavé svolení,“ odvětil Broock. „Nebudu dlouho zdržovati. Sepíši si jen seznam rukopisu, doma pak porovnáám, kolik prací bylo již uveřejněno a které jsou dosud v rukopise. Ty bych si později se svolením vašeho pana chotě vzal s sebou ku pročtení.“

Usedl ku psacímu stolku, paní pak posadila se k oknu a zahleděla se ven.

Broock vyprosil si jeden z čistých půlarchů a vzal se stolu tužku, načež začal přehlížeti rukopisy a jejich tituly zaznamenával.

Některé práce byly dle všeho pouhými náčrtky, neboť byly zběžně psány tužkou.

Pojednou sklonil Broock hlavu k prsoum a začal těžce dýchat.

„Co jest vám, master?“ ulekla se paní.

„Ne — nevolno,“ s námahou odvětil Broock. „Všechno se — se mnou — točí — nemohu — dýchat———“

Dopadl těžce hlavou na stůl a při tom bolestně hekal.

„Doběhnu pro osvěžující kapky,“ nabízela se paní, a již byla z pokoje.

Sotva zavřely se za ní dvěře, vzb chopil se Broock a zaměřil ke kamnům. Rychle otevřel dvířka. Uzřel spoustu popele ze spálených papírů. Hrábnu l do nich rukou a brzy vylovil vrstvu papíru, téměř úplně zuhelnatělého a spojeného tenkými drátky v sešitek. Kvapně obracel spálený list za listem, jež rozpadávaly se na menší částčky. Posléze zahlédl kus papíru jen sežloutlého. Poznal, že popsán je tužkou. Hledal dále, a pojednou sebou trhl. Před sebou zřel dva proužky nažloutlého papíru, jeden nahoře, druhý dole. Mezi nimi byla užší mezera, jakoby zde byl někdo tu část vystřihl.

Kvapně vytrhl ony proužky, popsané tužkou, a vložil je do kapsy. Ve spěchu sfouknul vytroušený popel z papírů do kouta u kamen a vrátil se ke stolku.

Sotva usedl, bylo slyšeti kvapné kroky. Již měl hlavu zase na stole.

„Jak je vám, master?“ ozvalo se po otevření dveří.

„Dosud nevolno, mistress.“

„Nuže, požijte těchto kapek, ty vám jistě uleví.“

Dobrá paní Petersonová nakapala z lahvičky na cukr a podala jej Broockovi.

Ten za chvíli se zotavil. Poděkoval paní za její laskavost a zároveň se omlouval, že ji svým ochuravěním rozčilil.

„Ještě chvíli přehlížel rukopisy, načež chystal se odejiti.

V tom bylo slyšeti na chodbě hlas: „Tetinko, kde jsi?“

„Tot náš synovec,“ vysvětlovala paní.

Otevřela dvěře a odpověděla: „Tu jsem, Roberte! Pojd' jen dále!“

Vstoupil mladý, statný muž, hezkého obličeje, z něhož však vyhlížely oči, jichž pohled byl odpuzující. Dívaly se tak podivně, tak nejistě a těkavě, jako pohlízejí lidé, jichž svědomí není právě nejčistší.

„Můj synovec Robert Peterson — master Broock,“ představila paní oba muže.

Podali si ruce, však jen ledabyle dotkli se prstů.

„Master Broock hodlá vydati literární pozůstalost našeho ubohého Jamesa,“ sdělovala teta synovci.

„Myslím tetinko, že jste dosti bohatí, abyste to vydali svým nákladem,“ odporoval Robert.

„Až jak rozhodne master Samy Peterson,“ chladně ozval se Broock.

„Vy jste si prohlížel rukopisy mého bratrance, master?“ zvolal Robert, zahleděv se ke stolku.

„Mistress dovolila,“ ledově odvětil Broock.

Tu zahlédl Robert, že na pravém rukávu Broockovu sedí Černý lupínek, podobný spálenému papíru.

Rychle přešel pracovnu a úkosem zahleděl se ke kamnům. Jeho bystrému zraku neušlo, že v koutě černá se hromádka popele ze zuhelnatělého papíru.

„Tetinko, špatně ti slouží tvoji lidé!“ zvolal zlostně. „Hle, u kamen je pope! na podlaze!“

„Zapomínáš, milý Roberte, že zde nebylo uklíženo od onoho dne, kdy nešťastný James posledně vyšel z domu. Ten popel zajisté vypadl, když on něco v kamnech spaloval.“

Broock se zvedl, znovu poděkoval paní za ochotu a prohlásil, že sem zase přijde, až bude velkoobchodník doma.

K žádosti mrs. Petersonové vyprovodil Robert návštěvníka.

Když mlčky sešli do přízemku, odkudž bylo viděti do hlubokého sklepního skladiště, jehož padací dvěře byly právě otevřeny, stanul Robert u zábradlí a nahnuv se, díval se do hloubky.

„Hle, master, podívejte se, co je to tam dole? zvolal pojednou polohlasně.

Broock rovněž se nahnul. V tom usedl Robert do dřepu, chytil oběma rukama Broocka za nohy a snažil se ho zvednouti do výše.

Však Broock chytil se levicí zábradlí, pravicí sáhl do kapsy a vytrhl revolver, jímž zaměřil na Roberta. Ten se zachvěl, pustil ho a odskočil.

„Master, snad jste mne nechtěl svrhnouti do sklepa?“ zvídal Broock.

Robert se zasmál.

„Vždyť to byl jen žert! Já už mívám takové nápady.“

„Tedy jste jako já, master! Já zase mívám ve zvyku žertem zaměřit, do opravdy však spustit, je-li třeba! — Děkuji vám za průvod, master; již se neobtěžujte!“

Zvedl klobouk, zamumlal pozdrav a zvolna vstoupil do průjezdu, jímž pak vyšel ze vrat. Ubledlý Robert, vrtě hlavou, vystupoval zase po schodech vzhůru . . .

IV.

Detektiv Leon Clifton sedí ve svém pokoji a zvětšujícím sklem zkoumá tři proužky papíru, popsaného tužkou. Hořejší a dolejší jsou zažloutlé, jakoby byly přestály silný žár; prostřední zase jeví vzhled papíru, jenž byl některou dobu ve vodě a potom proschnul. Všechny tři proužky hodí se k sobě a dohromady tvoří obyčejný pulardi psacího papíru.

„Osudné jsou tyto papírky!“ zahučel. „Ten prostřední přispěl ku zkrácení života dvou mladých lidí, ty dva ostatní zase byly by mne málem připravily o život. Odvážný zlosyn je ten Robert Peterson a nedá se tak snadno přelstít; Čenichal zradu, když mne seznal jako Broocka, a chtěl mne poslat na onen svět. Tohle se mi už dávno nestalo, aby někdo ve mne, když jsem přestrojen, tušil detektiva! Kterak jenom vzniklo v něm to podezření?“

Podíval se znovu na srovnané proužky papíru a zakýval hlavou.

„Nemýlil jsem se ve své domněnce! Onen proužek, jenž byl nalezen v tobolce utopeného Jamesa, byl vystřižen z jeho rukopisu a jemu tam podstrčen. Geniální nápad! Rodiče poznají vlastní písmo synovo, a tím určitě dokázáno, že snoubenci skončili svůj život dobrovolně. Koho by napadlo, že Robert použije vhodného místa z rukopisu bratrancova ku svému účelu! A nynější dědic majetku Petersonových spálil onen rukopis v kamnech; však nemel asi času přesvědčiti se, zdali ten papír úplně shořel!“

Učiniv si několik poznámek v zápisníku, zamknul papírky do stolu, vložil je do obálky, kde byl také dlouhý, černý vlas; na obálce byl nápis: „Peterson a Bright“.

Potom vstal a přecházel po pokoji, vypouštěje obláčky dýmu z cigarety. Jeho bystrý duch vytvořil si postup děje, jenž odehrál se v osudné pro snoubence době.

Alice a Robert spojili se, aby se zbavili těch, kteří jsou jim překážkou na cestě k velikému zbohatnutí. Robert vyřízl z rukopisu Jamesova onen proužek, aby se zdálo, že milenci dobrovolně opouštějí svět. Vylákali Jamesa i Lydii z jejich obydlí, na břehu jezera spojili je k sobě provazem a svrhli do vody, když byl Robert dříve vložil do bratrancovy tobolky

onen lístek. Při tom zajisté uvázl jeden vlas Alice na knoflíku živůtku sestřina.

Kterak ale bylo možno, že se snoubenci nebránili? Omráčení úderem nebyli, neboť neshledáno na nich nejmenší stopy násilí.

Patrně zlosynové dříve je omámili narkosou, a potom s nimi mohli dělati, co chtěli.

Clifton kýval povážlivě hlavou. Tento případ zdál se mu přec jen nad jeho síly. Důkazy, kterých dosud nabyl, sice činí Roberta i Alici podezřelými, nestačí však, aby na ně mohla býti vznesena žaloba pro zločin vraždy.

Ani ten útok nad sklepem, kam jej chtěl Robert svrhnouti, nemůže býti důvodem k jeho zatčení: Robert se vymluví, že to byl jen žert — v Americe pak provádějí se žerty jeste neomaJeneisi, podivnější.

Bude tedy třeba dále pátrati, a počínati si s největší obezřelostí, když Robert má již tušení, že domnělý Broock byl vlastně policejní agent.

V tom byla Cliftonovi ohlášena návštěva dámy, jakési mistress Lawrence.

Detektiv přijal ji vlídně. Dáma, jež byla černě oděna a obličej měla zakrytý hustým závojem, usedla do křesla.

K otázce Cliftonově, čeho si přeje, odvětila, že by ráda použila jeho schopností k vypátrání zloděje, jenž záhadným

způsobem odcizil ji krabičku se šperky a důležitými listinami. Večer prý byla krabička ještě v uzamčené skříni její ložnice; když se ráno probudila, šperkownice zmizela. Okno bylo však pootevřeno a pod ním na podlaze ležela lahvička.

Ukázala Cliftonovi nádobku ze silného skla, jež byla naplněna zelenavou tekutinou a uzavřena neprodyšně zvláštní zátkou.

„Patrně omámil mne neznámý lupič výpary této tekutiny,“ domnívala se mistress Lawrence.

„Alespoň, když jsem ji ráno pootevřela, ucítila jsem podivný zápach. Přičichněte, master Cliftone!“

Detektiv zahleděl se na tekutinu a zvolna otáčel zátkou. V tom bleskla mu hlavou myšlenka.

Odvrátil se trochu od dámy a přistrčil k nosu lahvičku, aniž by byl zátku vyňal.

V okamžiku zachroptěl, zatail pěstě, roztáhl ruce, potácel se chvíli jako opilý, načež klesl na tlustý koberec, kdež zůstal nehybně ležeti.

„Zdařilo se!“ bylo slyšeti polohlas dámy.

„To bude vzrušení ve městě, že Cliftona ranila mrtvice! Teď jen ještě musím odstraniti tu lahvičku z jeho ruky —“

Sklonila se k němu. Však neočekávaně vymrštil se

Clifton, strhl dámě závoj, posměšně se uklonil a zvolal:
„Těší mne, miss Alice Brightová!“

Starší sestra utopené Lydie — neboť ona to skutečně byla — zbledla jako mrtvola.

„Master —“ vykoktala.

„Netřeba omluv, miss,“ usmál se Clifton. „Vy jste si zahrála se mnou malou komedii přeměnou svého jména a vyprávěním vymyšlené příhody; já zase zahrál jsem si před vámi na nebožtíka. Zním dobře tento jed, miss — ano, jed je to, krutý jed! — Kdo k němu jen jednou přičichne, výpary jej okamžitě usmrtí. Já jsem však nepřičichl a tedy nejsem mrtev — jak vidíte! Co tomu říkáte, miss?“

„Master — vy mne podezříváte —“

„Ani mne nenapadne, miss! Vždyť já vím, že jste to udělala v nepřičetném stavu. Slyšel jsem o vás, že někdy s vaším rozumem není to v pořádku. Nejste tedy zodpovědná za to, co jste chtěla zde provést. Lituji vás miss — upřímně vás lituji — a k vůli vašim rodičům pomlčím o tom, že jste mne chtěla usmrtit. Vraťte se domů, miss a vyhledejte zkušeného odborníka, jenž zajisté najde účinný lék proti vaší chorobě. Tento jed necháte zde, miss — prosím neodporujte — nesvěřím vašim rukám přípravek tak nebezpečný, jenž by třeba i vám uškodil. Mějte se dobře, miss, uklidněte se — já jsem již na vše zapomněl.“

Otevřel před ní dvěře a ona, zastřevši se závojem, odešla, skřípajíc zuby.

„Zase přitěžující okolnost!“ zahučel Clifton. „Když mne Robert nemohl sprovodit se světa, poslal na mne Alici. Obdivuji se jeho důvtipu, jenž mu pověděl, že nikdo jiný nemohl v sebevraždě snoubenců tušit zločin, než ten čenichavý Clifton! Musím se mít před nimi některou dobu na pozoru; neboť dříve nezakročím, dokud nebudu mít všechny důkazy pohromadě. A když proti ním nevystoupím, zajisté se budou domnívat, že jim už nehrozí nebezpečí a že já vlastně nevím nic!“

V.

Od smrti Jamesa a Lydie uplynul rok.

V chicagské společnosti mluví se nyní o nedávných zasnubách Roberta s Alicí, jimž bude co nejdříve následovati svatba.

Clifton za celou tu dobu nevyptáral již ničeho, co by vedlo k usvědčení vinníků, za jaké dosud považoval Roberta i Alici.

Měl od nich již dávno pokoj. Alice byla přesvědčena, že Clifton tehdejší její vražedný útok skutečně přičítá jen její nepřičetnosti. Bývaly opravdu chvíle, kdy propukla v jakousi zuřivost, takže ji každý raději šel z cesty. Šílenost to však nebyla, nýbrž jen výbuch vzteku, jenž občas nahromadil se v ní a musil se vybiti, jako elektřina ve mracích.

V domě Brightových konaly se již přípravy ku svatbě.

Clifton byl nejvýš rozmrzelý, že tentokráte jeho štěstí jej

opustilo. Někdy si dokonce myslil, že jeho podezření bylo jen liché, a že ty důkazy, které objevil, nejsou vlastně ani důkazy. Když však si připomněl oba vražedné útoky proti jeho osobě, přece jen zase uznal, že příští novomanželé nemají čistého svědomí. —

Zvláštní náhoda podala mu neočekávaně pomocnou ruku. Seděl kdysi v parku na lávce, za kterou bujely křoviny. Protože mu slunce svítilo do očí, obrátil se k němu zády a pohroužen v myšlenky, bezděky rozhrabával holí nakupené listy, kryjící půdu pod křovinami. Tu zahlédl útržek papíru, jenž se mu přilepil na kování hole. S úsměvem přitáhl jej k sobě a poznal, že jest popsán bledým již, rozmazaným písmem. Nahlédnuv pozorněji, užasl. Byly to šifry.

Na útržku jevíly se tyto písmeny:

..... hráčATlvikcte!s Ch u r
ejtikžemláv.m.u.....
..... abuereěde.....

Clifton schoval útržek do zápisníku a nenápadně prohledal místo pod křovinami. Nalezl zde ještě více takových útržků, zahrabaných spadalými listy a vesměs pokrytými šiframi.

Když pak zde již nic takového neshledal, pospíšil domů. Hořel již touhou zvědět obsah tajného písma, jež zajisté není bez důležitosti. Šiframi sdělují se jen takové zprávy,

kteřé mají nepovoláným zůstatí tajemstvím. S velikou trpělivostí srovnával útržky, až se mu podařilo se- staviti z nich pravidelný obdélník — důkaz to, že neschází ani částečky. Potom přetřel tužší papír lepidlem a na něj upevnil ty útržky v témž pořádku, jak je byl seřadil.

Obsah listu jevil se takto:

SDtrhajhráčATlvikcte!
sChul jodrkomflojrimejtikžemláv.
uj. apařtiejidlesztittkroa
vnlabuerečdefníésmgítstlyo.
fPařdesmoloukvaL.,
tarboysitektradmuvejčleor
zdlopsktramvyislva.
nPurgovtalzovlejzimouksksverbaolu,
etresnloipsetkelkvtlazkyéd.
T o v i ů g j i R o.

Clifton horlivě začal hledati klíč k tomuto tajnému pís- mu. Brzy podařilo se mu objeviti, že škrtnutím vždy lichých písmen ostatní písmeny mají smysl.

Napsal na zvláštní papír neškrtnuté písmeny a potom četl s nesmírnou radostí:

Drahá Alice! Chloroform již mám. J. přijde zítra na určené místo. Přemluv L., aby se tam večer dostavila. Provaz vezmu s sebou, ten lístek také. Tvůj R.

„Alice! R. — toť Robert! J. — James! L. — Lydie!“ vykřikoval Clifton. „Chloroform — provaz — lístek — James a Lydie mají přijít na určené místo — — Dnes mel jsem víc štěstí než rozumu! Teď je nad slunce jasnější, že Robert s Alicí sprovodili nešťastné snoubence se světa. Omámili je dříve chloroformem — jak jsem soudil správně — potom je svázali a svrhli do jezera!“

Uschoval drahocenné pro něj papíry, a jal se přecházeti pokojem. Při tom přemýšlel, kterak by se zmocnil vinníků, aniž by musil býti svědkem hoře nebohých jejich příbuzných.

Posléze ustanovil se na určitém plánu. Zatkne oba pachatele sám a nenápadně doprovodí je na policii. Dříve však ještě přesvědčí se, zdali onen šifrovaný lístek psal skutečně Robert Peterson.

Ještě téhož dne dopsal Robertovi. Vydával se za Angličana, jenž nedávno usadil se v Chicagu, a protože doslechl o příštím bohatství Robertovu, že mu nabízí svůj senzační vynález, z jehož výroby vzešel by podnikateli značný zisk. Odpověď vyžádal si „restante“, a přiložil frankovanou obálku se značkou.

Došla skutečně a byla velice úsečná.

— Nevěřím vašemu vynálezu, obohatte jím někoho hloupějšího. Příště mne již neobtěžujte!

Robert Peterson. —

Clifton vesele zamnul rukama. Šifrované písmo bylo téhož rázu, jako tato odpověď.

Příštího dne přestrojil se za Angličana a dal se ohlá-
siti jako master Robling, jenž přináší panu Robertovi důležitou
zprávu.

Mladý Peterson připustil jej k sobě do svého pokoje.

Když zahlédl anglické licousy, zvolal mrzutě: „Zajisté
přicházíte v záležitosti onoho vynálezu?“

„Nikoli, master,“ odvětil přestrojený detektiv. „Moje
návštěva týká se něčeho jiného, což vás bude zajisté
zajímati.“

Nepozván usedl a hned začal: „Měl jsem o vás divný sen,
master.“

„Co je mi do toho?“ vyhrkl Robert. „Přece snad vám
nebudu vykládati sny?“

„Jen mne vyslechněte! Zdálo se mi o jezeře Michigán-
ském. Byla noc a já jsem vás v tom snu viděl na břehu se
třemi ještě osobami: dvěma dámami a jedním pánem.
Pojednou jeden pán a jedna dáma klesli k zemi — ve snu
cítil jsem zápach
chloroformu———“

Robert vytřeštil oči.

„Kdo jste, master?“ zachroptěl.

„Angličan Robling, master. Ať vám to dopovím. Teď jsem viděl, jak vy jste tomu pánu strkal do tobolky nějaký papírek, potom uzřel jsem ve vaší ruce provaz, a vy jste přispěním oné druhé dámy ty dva svázal k sobě — a potom jste je hodili do jezera. Co tomu říkáte, master; není to divný sen?“

„Kdo jste?“ vykřikl Robert poznovu, a na čele vyvstal mu pot.

„Angličan Robling — pořád jen Robling!“

„Detektiv jste, špehoun! A já vás vyzývám, abyste se odtud klidil —“

„Půjdu master, vy však mne provodíte! Musíme si však dáti pozor, abychom nesletěli do sklepa!“

Robert vytrhl zásuvku stolu a v jeho ruce zaleskl se revolver.

Však Clifton skočil k němu a tak mocně zakroutil mu rukou, že byl nucen pustiti zbraň, již detektiv kvapně vstrčil do kapsy.

„Master Petersone, ušetřte svých příbuzných a pojdte se mnou bez hluku a bez odporu! Jinak vás spoutám!“

Robert strašlivě zaklel, náhle se vymrštil, sehnul hlavu, rozběhl se a vši silou vrazil čelem do hrany ocelového rámu u kamen. Odletěl zpátky a svalil se k zemi, krváčeje ze strašné rány.

Clifton sklonil se k němu.

„Ten má dost!“ zahučel. „Ušel lidské spravedlnosti!“

Pádem upozornění, přiběhli sem manželé Petersonovi, kteří se nesmírně zděsili, když uźřeli zkrvaveného synovce na podlaze.

„Co se tu děje?“ zvolal Somy Peterson a chytil Clifto- na za ramena.

„Tiše, master!“ žádal jej Clifton. „Jsem —“

Podal mu svou legitimaci.

„Master Clifton! A co zde chcete?“

„Již nic. Před chvílí však chtěl jsem odvésti vašeho synovce.“

„A proč?“

„Neptejte se, prosím vás! Čin, kterého se dopustil, je tak hrozný, že byste se zatřásli, kdybych vám to pověděl. Master Robert vyhnul se zatčení, rozbil si hlavu o římsu kamen. Myslím, že je to smrtelné zranění. Dejte zavolati lékaře; však radím vám, abyste mu řekli, že synovec váš jen nešťastnou náhodou, sklouznuv na podlaze, utrpěl tuto ránu. Tak aspoň ujdete lidským řečem.“

Rozloučil se s nimi, aniž by jím pověděl, čeho se Robert dopustil, ač jej snažně prosili.

„Co jsem vám řekl, zachovejte v tajnosti. Bude jen ve

vašem zájmu, když jméno tohoto a zároveň i vaše zůstane před světem beze skvrny.“

Nejvýš zasmušen zaměřil k obydlí Alice Brightovy, a brzy domohl se přístupu k ní.

„Přejete si, master?“ otázala se Alice úsečně.

„Rád bych se vás na něco otázal, miss. Jsem zde teprve nedávno. Když jsem se plavil z Evropy do Ameriky, cestou vyslechl jsem hovor dvou cestujících. Vyprávěli si, kterak prý před rohem utopila se v jezeře Michiganském Lydie Brightová společně se svým ženichem, Jamesem Petersonem. Když jsem přibyl do Chicaga doslechl jsem vaše jméno, miss; proto přicházím otázati se vás, byla-li utopená snad vaší sestrou.“

„K čemu tato otázka?“ vyhrkla Alice.

„Protože ti dva lidé — mně neznámí — povídali, že prý to nebyla sebevražda, nýbrž — zločin!“

Alice se zachvěla a hrozně zbledla. Ve chvíli však se nuceně zasmála.

„Zločin! Vždyť ještě dnes každý v Chicagu se pamatuje, že skončil dobrovolně svůj život!“

Clifton k ní přistoupil.

„Miss, ještě něco vám povím. Na šatě utopené byl nalezen černý vlas — r vy máte také černé vlasy! V kapse Jamesově byl vložen lístek, oznamující domnělé úmysly sebevražedné.“

Ten lístek však byl vyříznut z jeho novely. Ještě něco, miss. V parku byl nedávno nalezen roztrhaný papírek, jímž jistý R. oznamuje své drahé Alici, že má již chloroform, že J. přijde na určené místo, kamž má také přijít L. Ten R. prý vezme s sebou provaz. Co tomu říkáte, miss?“

Alice chytila se za hlavu a zaúpěla. Hned však se zase opanovala.

„Co tomu říkám? Že jste blázen, master!“

„Já ne, vy však stanete se šílenou!“

„Já?“

„Ano, vy. Abyste ušla žaláři a zachovala tak dobré jméno svých rodičů bez úhony, dáte se zavřítí do blázince.“

„Master, mám zazvonit, aby vás odtud vyvedli? Či chcete sám přijít tam, kam mne posíláte?“

„Miss, toho neučiníte. Neboť pak bych byl nucen oznámiti soudu, že vy jste společně s Robertem Peterso- nem vylákala Jamesa a Lydii na odlehlé místo, kde jste je omámili chloroformem, svázali a v jezeře utopili. A také bych byl nucen povědět, že vy jste chtěla Léona Cliftona usmrtiti jedem, abyste se zbavila člověka, jenž se vám zdál býti nebezpečným! Miss, všechno je prozrazeno, jsou tu důkazy usvědčující — vyznejte se mi upřímně ze všeho — zachovám to jako tajemství — vy nebudete souzena —

musíte však přece vytrpěti trest — budete zbavena své svobody — jednou snad přece vyjdete z blázince — —“

„Vy jste Clifton!“ přerušila ho Alice zuřivě, chytila dlouhé, špičaté nůžky a vrhla se jako litice na něho, hrozně při tom křičíc.

Leon sotva se jí ubránil. Utrpěl několik bolestných ran, z nichž řinula se krev.

Privábeni hlukem, přiběhli sem její rodiče, kteří se zděsili, když viděli, že jejich dcera zápolí s neznámým mužem.

„Šílí!“ zvolal Clifton.

„Ne, nejsem šílená, ty mne nedostaneš do blázince!“ soptila Alice,

Clifton stisknul jí ruce a ozval se tiše: „Master Bright, jest mi líto, však vaše dcera musí býti dopravena hned do blázince!“

, WBr ,.

„K tomu nikdy nesvolím!“ bránil se rozhořčený Bright.

„Musíte, master! Sice jinak přijde do vězení!“

A ještě tlumenějším hlasem pokračoval: „Jsem detekti v Clifton — dosvědčím vám to později. Vaše dcera dopustila se zločinu, za který byla by odsouzena. Co spáchala, nepovím vám, aniž komu jinému; nechci vám zasadit tak krutou ránu. Ona však musí býti zbavena svobody, neboť zločin její mohl by býti snad přece jiným způsobem

prozrazen a potom by neušla trestu. Blázinec ji uchrání takové hanby.“

Alice křičela, svíjela se v jeho rukou, rodiče chtěli ji vyprostiti; starý Bright posléze začal ho ohrožovati těžítkem, jež vzal se stolu.

Tu pošeptal mu Clifton několik slov. Bright vytřeštil oči.

„Možno-li?“ zachroptěl. „Alice že by —?“

„Posloužím vám později důkazy. Však ve vlastním svém zájmu o tom pomlčte!“

Za hodinu odváželi plačící rodiče svou dceru . . .

Příštího dne přinesly noviny zprávu o smrti Roberta Petersona, jenž nešťastným pádem smrtelně se zranil a v noci dokonal. Jeho nevěsta, Alice Brightová, prý se z toho zbláznila; musili ji dopravit do ústavu choro- mysiných.

Když to Clifton četl, potřásl hlavou.

„Přišel jsem o jeden list do svého slávověnce, však nelituji toho; jen když jsem uchránil nebohé jejich příbuzné veřejné hanby!“

*Dalšie knihy od autora Léon
Clifton*

SAFÍROVÝ PRSTEN

ČLOVĚK BESTIE

HNÍZDO HADŮ

KRVAVÝ IRČAN